

„Ja, erg hard!”

„We hebben allen onzen moeilijken tijd door te maken, vriend,” ging hij voort. „Je moet je hoofd niet verliezen. Wat ga je nauw uitvoeren?”

„Ik ga naar Smits' farm om werk te zoeken,” antwoordde ik.

„Ik moet denzelfden weg, we zullen eenige mijlen samenrijden als je het goedvindt. Maar je moet me beloven niet weer op te stuiven als een paar dagen geleden. Je sloeg me een leelijk blauw oog en ik verdiende het niet eens!”

Het was onmogelijk om tegen dien goedgehumeurden kerel onaangenaam te zijn, daarom nam ik zijn aanbod met blijdschap aan.

„Zeker je liefje in Holland achtergelaten,” ging hij even later voort met een spottenden blik op het damesmedaillon dat aan mijn horlogeketting hing.

Natuurlijk ontkende ik dit en vertelde hem toen de geschiedenis van het gevonden pakje en hoe de weduwe Perrin mij uit dankbaarheid dit medaillon gegeven had.

Eindelijk bereikten we het punt, waar onze wegen zich scheidden.

„Nou, het ga je goed,” zei hij mij zijn hand toestekende. „Als we elkander weer eens ontmoeten, zal ik oppassen dat ik niet tegen je arm stoot.”

Een half jaar ging voorbij in eentonigheid. Ik had werk gevonden op de boerderij van Smits en hoewel de verdiensten niet groot waren, ik was ten minste onderdak en Smits was geen slechte baas.

Op een dag was ik mijn middagslaapje aan het doen in de schaduw van een hooischelf, toen ik eensklaps ontwaakte door het geluid van stemmen dicht bij mij. Ik opende moeizaam mijn oogen en zag mijn ouden

tegenstander tegenover mij staan, die mij met glimlachend gelaat aanzag. Hij zag er nu echter geheel als een heer uit en naast hem stond een jonge dame in rijkkostuum.

„Ik geloof niet dat hij ons een van beiden herkent heeft,” zei de dame.

„We zijn pas zes weken getrouwd,” zei zij, „en zijt de eerste dien we bezoeken sedert we in Kaapland zijn.”

Ik meende nog half te droomen, want ik kon mij op dit oogenblik onmogelijk indenken, wat de man, met wien ik had getwist, uit te staan had met mevrouw Perrin.

„Weet je nog wel dat je mij de geschiedenis vertelde van de verloren bankbiljetten?” zei haar echtgenoot.

„Mevrouw Perrin en ik waren speelkameraden van onze vroegste jeugd af. Later scheidde het noodlot ons — en ik verliet het land. Had ik u een half jaar geleden niet ontmoet, dan zou ik nimmer vernomen hebben, dat ze weer vrij was. Toen ik dit heuglijk nieuws hoorde, reisde ik naar Holland, zocht mijn oude jeugdvriendin op en trouwde haar.”

„En dat zijn we alles aan u verplicht,” zei ze met schitterende oogen. „We kwamen zoo spoedig mogelijk hierheen, om u van ons geluk deelgenoot te maken.”

„Dat is heel lief van u,” zei ik, „maar,” vervolgde ik mij tot hem wendende, „wie voor den drommel is u eigenlijk?”

„Ik!” riep hij lachend uit, „wel ik ben Willy Harmer, de eigenaar van de diamantmijnen hier en als ik naar het vaderland terugkeer, moet jij hier mijn vertegenwoordiger worden.”

Dat was het begin van mijn geluk, dat zijn oorsprong vond op een regenachtigen dag in het oprapen uit het straatslijk van een klein pakje.

GEMENGD KOOR „A CAPELLA” DIRIGENT: C. J. NOGAREDE. ROTTERDAM

Dit uit een 40-tal geoefende zangeressen en zangers bestaande Koor, behaalde in zijn nauwelijks 2-jarig bestaan, op de laatste wedstrijden te Rotterdam en Dordrecht 2 eerste prijzen, 3 eerste eereprijzen, den lauwerkrans voor de beste uitspraak, benevens de eere-medaille van H. M. de Koningin. Voorts werden concerten, zoowel in als buiten de stad gegeven, die door de pers zeer werden geroemd. (foto C. J. L. Vermeulen).

„Hij is nog niet wakker,” zei haar metgezel.

„Jawel,” riep ik uit, opkrabbende, „en erg blij je te zien.”

„Kent u mij nog?” vroeg de jonge dame. „Ik zie dat u mijn medaillon nog draagt.”

Het was mevrouw Perrin, doch in plaats van vier jaar ouder, leek ze wel vier jaar jonger. Ze zag er zoo gelukkig uit, dat ik nauwelijks kon gelooven dat zij en de in het zwart gekleede droevig uitziende weduwe een en dezelfde persoon was.

Generaal Krayenhoff †

In aansluiting met het portret van Generaal C. R. T. Baron Krayenhoff, dat wij in ons vorig nummer plaatsten, geven wij hierbij een tweetal foto's van het fort waar het stoffelijk overschot van den Generaal bijna driekwart eeuw heeft gerust.

Het fort zal worden gesloopt en wederom gaat dus een bijzonderheid van Nijmegen verdwijnen.

Met genoegen immers toonde men u altijd, daar in het Westen, aan den Waal-oever dit fort, ontworpen door den man, wiens naam het droeg en wiens gebeente aldaar was begraven.

Wel was het oud en vervallen, maar voor den vreemdeling die Nijmegen bezocht, had het daardoor des te meer aantrekkelijkheid.

IN HET FORT KRAYENHOFF.

DE GEDENKSTEEN IN HET FORT.

Het stoffelijk overschot van Baron Krayenhoff wordt uit het fort gebracht.

De aankomst op „Rustoord”; achter de baar volgen de vertegenwoordigers van de regeering, alsmede de familieleden.